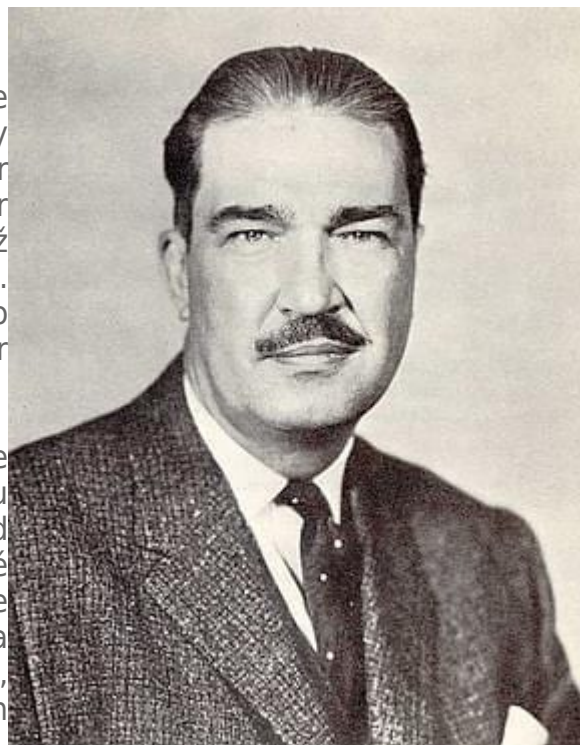

Autor: Robert S. Griffin

Jen vzácně člověk narazí na někoho, jehož jméno se čte stejně popředu i pozpátku a je tedy palindromem. Jedno takové měl i profesor klasických dějin na Illinoiské univerzitě Revilo Oliver (celým jménem **Revilo Pendleton Oliver**). Tento muž se však zdaleka nevymykal pouze svým jménem. Pokud někdy vzniknou důkladné dějiny bělošského rasového hnutí, bude v nich Revilo Oliver nevyhnutelně hrát výraznou úlohu.

V poválečném prostředí je každému, kde se podobně jako dr. Oliver rozhodně postaví na stranu bělochů, nasazována psí hlava. Přinejlepším si snad ještě mohou dělat naděje na řekněme smíšené ohlasy na svou zvolenou životní dráhu. Oliverovi se to podařilo. Přestože o něm jeden z kolegů na univerzitě mluvil jako „špinavé fašistické svini“, mnozí jiní si ho nesmírně vážili a mluvili o něm jen s tou nejvyšší úctou a přízní. Následující text, čerpající z mé knihy *The Fame of a Dead Man's Deeds* (O mrtvém skutků sláva), se pokouší načrtnout jeho portrét.

Revilo Oliver (7. července 1908 – 20. srpna 1994)

Revilo Oliver a americký konzervatismus

V 50. letech patřil Revilo Oliver k zakládajícím členům **Společnosti Johna Birche**, v oné době jedné z nejvýraznějších skupin bojujících proti komunismu a bobtnající vládě. Oliver se Společností rozešel, protože vedení organizace považovalo jeho veřejně deklarované postoje k rasovým otázkám za příliš kontroverzní. V projevu pro organizaci **Dcery americké revoluce (Daughters of the American Revolution)** měl totiž údajně prohlásit, že předcastrovská kubánská vláda **Fulgencia Batisty** je asi tak to nejlepší, co se dá v zemi obývané převážně míšenci očekávat.

Revilo Oliver napsal v prvních letech existence *National Review*, tedy koncem 50. let, celou řadu příspěvků pro tento časopis Williama Buckleyho. Žurnál se stal velice vlivnou součástí rodícího se konzervativního hnutí, za jehož vrcholný počín lze označit asi zvolení **Ronalda Reagana** prezidentem v roce 1980. Oliverův postoj k Židům z něj však časem učinil v redakci *National Review* personu non grata. Jednou měl údajně mluvit o „vaporizaci Židů“ jako o „překrásné myšlence“.

Obrat k rasovému nacionalismu

V roce 1969 Revilo Oliver natočil asi půlhodinový propagační film pro **National Youth Alliance**, která vznikla o rok předtím jako protiváha liberálním a marxistickým žvlům na univerzitních kampusech. Díky tomuto filmu jsem si o něm dokázal udělat představu. Tehdy mu bylo 61 let.

Oliver v něm mluví do kamery usazený za stolem ve studovně nebo kanceláři, která se svými starobylými lampami a obrazy na zdi vypadá, jako by vystoupila z 19. století. Vždy po pár minutách se zvedne od stolu, dojde na místo, které si předtím zřejmě označil, chvíli hovoří tam, aby se následně vrátil zpátky ke stolu.

Jako první mě na něm zaujala jeho nebývalá výška. Vypadal, že měří 6 stop a 5 palců (196 cm) a váží takových 250 liber (asi 113 kg). Ve všech ohledech působil a vypadal jako profesor ze starých časů. Na sobě měl tmavomodrý oblek s tradiční vázankou a pečlivě složeným bělostným kapesníčkem v levé náprsní kapse. Jeho řídnuocí černé (obarvené?) vlasy byly pečlivě napomádované a sčesané dozadu. Jeho obličej doplňoval tmavý knírek. Žádné brýle. Z jeho chování vyzařovala jistota a vážnost, přestože mu přes obličej občas proběhl náznak ironického úsměvu, hlavně když mluvil o kouscích svých protivníků.

Revilo Oliver vypadal jako člověk, s kterým byste se rozhodně nechtěli pustit do křížku. Pro ty z čtenářů, kterým něco říká jméno autora a humoristy z první poloviny 20. století **Roberta Benchleyho**, bych Olivera přirovnal k jaksi nevysloveně hroživé verzi Benchelyho. Lidé, kteří Olivera znali osobně, mi ale řekli, že jeho filmová persona „zamlčela“ jeho noblesu, vřelost, laskavost a přístupnost.

Ani ve filmové prezentaci se Revilo Oliver nijak netajil svým negativním postojem k Židům. Přestože je výslovně nejmenoval, každému okamžitě dojde, kam míří slovy o „cizím slizu“ a „hnusných cizácích“. Také celkem rychle dospíváme k závěru, že National Youth Alliance se nesnaží oslovit dnešní terminologií „rozmanité obecenstvo“. Oliver prozrazuje, že NYA stojí o univerzitní studenty, v jejichž „krvi přebývá ona jedinečná vlastnost naší rasy, jež nachází své vyjádření ve velkolepých ságách o Beowulfovi, králi Artušovi, Rolandovi, Parsifalovi či Siegfriedovi“.

V mnoha povinných předmětech, musejí [bílí studenti] vyslechnout a opakovat – a to v každém ročníku už od školky – ubíjející žvásty o „demokracii“, „blahu společnosti“, „rozvojových zemích“, „jednom světě“ a všech dalších mýtech liberálního pohádkového světa. Uvědomují si, že účelem celé šarády je vyvolat v nich pocity viny za jejich příslušnost k jediné rase, schopné spoutat přírodní síly. Pocit viny za inteligenci a odvahu jejich předků, která je vynesla nad bídu všeobecné „rovnosti“. Podle zadání tak papouškují bláboly svých vyučujících, necítí však vinu, ale hněv. A rovnost se jim začíná přičít v krku.

Podle Olivera National Youth Alliance

...řekne těm nejlepším mladým (bílým) Američanům to, co nepochybně chtěli slyšet už dlouho. Nikoliv o ekonomické prospěšnosti „svobody podnikání“, díky níž nějaká korporace prodá víc Coca-Coly, laku na vlasy nebo odstraňovače nátěrů. Nepůjde ani o požehnání, jež s sebou nese svoboda koupit si na hypotéku domek na předměstí nebo předstihnout ostatní v dravé soutěži. Nebude to ani o výchově dětí v tom, že ráj je místo, kde lidem podobná stvoření s plnými žaludky žijí v nekonečném stereotypu. Řekne jim o cti, věrnosti, rase a odhodlání západního člověka dobývat nebo přitom zemřít.

Mladí muži i ženy by neměli být povoláváni na schůze Dámské misionářské společnosti, ale k boji proti nezměrné přesile. Musí se jim dostat varování ne o tom, že coby staropanenská konzervativci nesmí zapomínat ‚milovat všechny stejným dílem‘. Musí poznat, že zradu slizkého Ganelona lze přemoci jedině tehdy, pokud se ještě najdou muži Západu připravení zemřít v Roncesvallském průsmyku.

Slova o „slizkém Ganelonovi“ z této pasáže odkazují na středověký hrdinský epos *Píseň o Rolandovi*. Ganelon – historikem Brewsterem Fitzem popisovaný jako „typologicky židovská postava“ – zde zraňuje hrdinu Rolanda nastražením léčky na voje Karla Velikého při jejich návratu z bitvy proti Saracénům ve Španělsku. Velitel části vojsk Roland útok sice přežije, ale následně vyčerpáním umírá. „Slizký Ganelon“ tak odkazuje na spiklence a zrádce v našich řadách – tedy Židy.

Oliverovo dílo souborně vyšlo jako svazek *America's Decline: The Education of a Conservative* (Americký úpadek: Výchova konzervativce), podle mého soudu velice užitečný. Vydán byl v Londýně roku 1981, v Americe nikdy publikován nebyl, nejspíš proto, že Oliverovy v knize vyjádřené názory byly pro lidi v nakladatelské branži v této zemi nepřijatelné. *America's Decline* lze zakoupit před Amazon, ovšem ceny začínají na závratných 125 dolarech. Pokud si Oliverovu knihu skutečně chcete přečíst, zkuste využít systému meziknihovních výpůjček – tak jsem se k ní dostal já.

V předmluvě k *America's Decline* Sam Dickson, americký advokát a bělošský rasový aktivista, i dnes po všech těch letech **dosud aktivní**, hovoří o Oliverovi jako o „vůdci rasově nacionalistického hnutí“. Dickson píše, že Oliver klade důraz na rasové cítění a pouto mezi bělochy více než na animozitu k černochům nebo Židům. Dodává, že podle Olivera by bělochům prospělo, kdyby se inspirovali židovskou loajalitou k vlastnímu lidu a tradicím.

Revilo Oliver v knize mj. říká:

„Liberálové s oblibou žvaní o ‚veškerém člověčenstvu‘, pojmu bez jasně

vymezeného obsahu, který najdeme u obdobných biologických pojmů jako ‚všichni vačnatci‘ nebo ‚všechny druhy náležející k rodu *Canis*‘. Tito fanatici v něm však nacházejí mystický a zvláštní význam, jenž předpokládá transcendentní jednotu rozmanité záplavy nejrůznějších lidských druhů.“

Liberálové se tak prý „pouštějí do zběsilého a často až hysterického úsilí směřujícího k potlačení vědeckých poznatků o genetice i zjevně vrozených odlišnostech mezi různými lidskými poddruhy i jednotlivými příslušníky daného poddruhu.“

„Dospěl jsem k závěru,“ svěruje se Oliver, „že naše rasa bývala životaschopným druhem, a že tedy jako všechny takovéto druhy živočichů měla vyvinutý instinkt přežití a zachování sebe sama.“ Zdůrazňuje, že jeho rasa si nepřipouští vlastní nejisté postavení: „Běloši jsou na této planetě titěrnou a ohroženou menšinou, kolik příslušníků naší rasy ale má o této skutečnosti alespoň to nejmenší povědomí?“

„Jsou běloši ostatním lidským rasám nadřazení?“, klade si Oliver řečnickou otázku. Záleží, z jakých hodnot při pokusu o odpověď vycházíme. „Musíme si uvědomit, že všechny rasy se přirozeně pokládají za nadřazené ostatním. Pokud si tak označíme za intelektuálně, morálně nebo jinak nadřazené podle svých vlastních standardů, dopouštíme se prachobyčejné tautologie. Jediné objektivní kritérium hierarchie lidských ras je totiž stejně jako u všech ostatních druhů to biologické: silní přežijí a slabí hynou. Nejlepší lidskou rasou tak bude ta, která – ať už díky ovládnutí technologie nebo své plodnosti – vyjde vítězně z nadcházejícího boje o život na přelidněné planetě.“

Abychom pochopili povahu společnosti, tvrdí, musíme vzít v potaz její rasové složení, včetně rasy lidí do ní nově přichozích a reprodukčního chování jejich příslušníků.

„Úpadek civilizace vždy doprovází proměna rasového složení a snižování kvality obyvatelstva.“

Community Lecture Series

LECTURE NO. 6

DR. REVILO P. OLIVER, Speaker of the Month

Professor of Classics,
University of Illinois

Lecture Subject:

"MARXMANSHIP IN DALLAS"

Implications of the
Assassination of Pres.
Kennedy to the
American People

Dr. Oliver, a member of the Council of the John Birch Society, and long identified with conservative philosophy, recently wrote an article offering three explanations of the assassination of President Kennedy in a magazine called American Opinion. During World War II, he was director of research in a secret agency of the War Department, when he first noticed the magnitude of Communist penetration in this country. He has published articles in four languages in 12 periodicals in the United States and Europe.

In an attempt to expose the Communist conspiracies against the United States, he has written book reviews and articles for such magazines as "Modern Age," "American Progress," "Free Enterprise," "Christian Economics," "National Review," and "American Opinion."

Admission: \$1.50

Reserved Seats: \$2.50

For Reserved Seats: Call Mt. Zion 2581 or 4646
or Write Community Lecture Series, Mt. Zion, Illinois

AT HOTEL ORLANDO, DECATUR, WED., MAR. 18, 8 P.M.

This Lecture Series Is The Midwest's Greatest Public Forum

„Liberálové s oblibou káží o ‚lidských právech‘, ale prostá a rychlá úvaha odhalí, že jediná práva jsou ta, jež si občané stabilní společnosti buď dohodou, nebo dlouhodobou praxí, která získala oporu v zákoně, propůjčí sami. Americkou společností ale elity manipulují natolik zdatně, že naši občané už nemají ústavní práva, která by nepodléhala odnětí ve jménu obecného blaha. Ve výsledku tak nemáme žádné občany, ale jen ve stavu nerozlišené rovnosti existující masy, tedy *de facto* otroky.“

Oliver velice tvrdě kritizuje psychologii (již vnímá jako židovskou), která „pomáhá šířit bizarní a dnes v této zemi už takřka všeobecné přesvědčení že člověk je mentálně nedostatečné stvoření, které musí vláda a terapeutické odvětví chránit nejen před společností, ale také sebou samotným.“ Cituje jednoho autora, podle něhož psychoanalytici „chtějí zbavit pacienta viny za všechny jeho problémy a přenést je na společnost.“

„V současnosti v naší zemi realizovaný sociální stát si každým rokem uzurpuje víc a víc našich pravomocí sami si rozhodovat o vlastních životech. Je zcela zjevné, že pokud tento vývoj bude ještě pár desítek let pokračovat (což schopnost našich vládců použít naše peníze k podplacení a obluzení masy činí v podstatě nevyhnutelným), staneme se dvounohým

dobytkem, ovládaným nemilosrdnou a nelidskou byrokracií plnící příkazy ještě nelidštějších pánů," píše Oliver.

Dopisy Johna Franklina jako předobraz Turnerových deníků

Při společném obědě ve Washingtonu, D. C. v roce 1974 se bělošský aktivista **William Pierce** svěřil Oliverovi, že se mu s jen obtížemi daří šířit své poselství. Oliver se ho zeptal, jestli ho někdy napadlo využít k tomuto účelu beletrii (Pierce nad něčím takovým předtím nepřemýšlel). Oliver mu slíbil, že až se vrátí domů do Illinois, pošle mu poštou román vydaný Společností Johna Birche, který podle něj mohl Pierce v jeho vlastní tvorbě inspirovat.

O několik týdnů později přišla Piercovi ofocená kopie knihy, o níž mu Revilo Oliver říkal. Jmenovala se *The John Franklin Letters* (Dopisy Johna Franklina) a vyšla v roce 1959. Pierce mi prozradil, že ji nečetl zvláště pozorně, ale prolistoval ji dostatečně pečlivě na to, aby si udělal představu, jak by mohl tento model sám využít. Z „využití tohoto modelu“ se nakonec vyklubaly *Turnerovy deníky*, jichž se i bez profesionální vydavatelské infrastruktury prodaly desítky tisíc výtisků a které se se staly – opět se tu setkáváme se smíšenými ohlasy – buď jednou z nejvíce povznášejících, nebo naopak nejodpudivějších knih, jaké kdy byly napsány.

Prošel jsem si Piercův výtisk *Dopisů Johna Franklina*. Tvoří jej soubor chronologicky seřazených fiktivních dopisů Johna Semmese Franklina jeho třiadevadesátiletému strýci. Dopisy pokrývají dvouleté období mezi roky 1972-1974. (Nezapomínejme, že kniha vznikla v roce 1959, takže se její události odehrávají „v budoucnosti“.) Pierce mi řekl, že dopisový formát knihy mu vnuknul ideu deníku coby vhodného formátu pro jeho první román, jelikož by se tak mohl dívat na svět očima jediného postavy, Earla Turnera a odpadla by nutnost střídat perspektivy různých charakterů nebo vševědoucího vypravěče.

Autor *Dopisů* není uveden. Přemluvu napsal Harley Ogdon (fiktivní člověk, který nikdy neexistoval), jenž sám sebe označuje za profesora amerických dějin na Illinoiské univerzitě. Prozrazuje čtenáři, že Franlinovy dopisy strýci zachycují odstavení „Byrů“ (byrokratů) od moci Rangery, vlasteneckou podzemní ozbrojenou silou, s jejíž organizací Franklin pomáhal. Rangeři podle Ogdona symbolizují odpor proti zásahům státu do všech oblastí amerického života. Se zbraní v rukou se postavili vládnímu paternalismu, zemi škodlivému.

Jak jsem tak knihu pročítal, nabýval jsem jistoty, že autorem *Dopisů Johna Franklina* musí být Revilo Oliver. Tehdy už jsem totiž přečetl z jeho tvorby dost na to, abych uměl rozpoznat jeho způsob jeho myšlení i literární styl. „Prozradil vám Oliver někdy, kdo *Dopisy Johna Franklina* napsal?“, zeptal jsem se Pierce.

„Nevím, kdo to napsal. Autor není uveden, protože kniha pracuje s fikcí, že se jedná o sbírku dopisů,“ odpověděl mi.

„Myslím, že ji napsal sám Oliver, ale nechtěl, aby se o tom vědělo. Dost možná nebyl v té době, tedy v 50. letech, kdovíjak nadšený z myšlenky, že by se lidé z *National Review* nebo Illinoiské univerzity dozvěděli o tom, že píše podobné věci,“ nadhodil jsem.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

„Možná to tak bylo. Rozhodně mi neříkal nic o tom, že by tu knížku napsal,“ uzavřel Pierce.

Přestože *Dopisy Johna Franklina* vznikly před 60 lety, korespondují s mnohými politickými otázkami relevantními i pro současné bělošské analytiky a aktivisty.

Znepokojení z „velkého bratra“ - liberální, paternalistické vlády, zejména na federální úrovni

Franklin svému strýci píše, že to všechno začalo Rooseveltovým Novým údělem ve 30. letech: „Vládou ten brilantní řečník [Roosevelt] totiž neměl na mysli lid Spojených států, který statečně a v souladu se zdravým rozumem jedná uvnitř svých vlastních společenství, ale výbor profesionálních expertů, kteří se pletou do cizích záležitostí, jací už tehdy zaplavovali Washington - parta teoretiků poháněných touhou zkonfiskovat prostřednictvím daní co největší díl národní bohatství.“ A dále: „Tito ‚expertí‘ nás svým plánováním dostali až do hospodářského nevolnictví, a teď nás svým vedením dovedou do organizovaného vězení, světa zadlužovacích orgií, masivního tisknutí peněz a přesunů obyvatelstva.“

Špatně nastavený sociální systém

„Každý se může dostat k erárním penězům. Stačí jen přesvědčit byrokrata, který sám žije z peněz druhých, že jste v nouzi.“ A na jiném místě: „Charita určená skutečně potřebným se postupně vyvinula v ohromný systém ‚projektů‘, řízených ‚sociálními inženýry‘. Něco za nic - tak zní nové heslo.“

Kritika černochoů

„Třetinu zločinů v zemi spáchají černoši, především ve velkých městech na severu země - domovině osvícenosti a integraci, jak si jistě vzpomínáte. Liberálové rudí vztekem křičí: ‚A co taky čekáte? Vždyť žijí v otřesných podmínkách.‘ K tomu bych ovšem dodal, že všichni ti násilníci, vrazi a zloději se také otřesně chovají.“ V jiném dopise se o černoších píše jako „z daní podporovaném proletariátu“.

Strach ze schválení „zákonů proti nenávisti“

„At už se černoši chovají sebehůř, nesmíte je kritizovat kvůli Javitsovu [Jacob Javits byl tehdejší senátor za stát New York] zákonu o nenávistných materiálech, který zapovídá šíření toho, co označuje za nespravedlivou propagandu namířenou proti menšinovým skupinám.“ Později Franklin strýci píše o panu Whiteovi (symbolické ztělesnění bělocha?), který nastoupil desetiletý „správní postih“ za to, že byl nezdvořilý vůči černochovi. „Bylo to označeno za formu genocidy, jelikož to prý může psychologicky poškodit celou menšinovou skupinu.“ Newyorská komise pro vztahy mezi skupinami se o pana Whitea zajímala už dříve, protože venkovský klub, jehož byl předsedou, nepřijímal mezi své členy černochoy. „Whiteova poznámka před komisí, že podle jeho mínění má se svými přáteli právo zvolit si lidi, s nimiž se budou stýkat, byla za daných okolností nanejvýš neuvážená.“

Obavy z Nového světového řádu

Franklin ve svých dopisech ukazuje, že americká suverenita je kus po kusu udrolována „celosvětovými vládami“ jako OSN, to vše coby součást trendu směřujícího ke „globální lidově demokratické vládě“. Píše strýci, že Spojeným státům v současnosti vládnou mezinárodní organizace a „Lidová demokratická antifašistická vláda Severní Ameriky“.

Strach z omezení práva držet zbraň

„Ve svobodné zemi dosud nevznikla diktatura, která by nejprve nepřinutila své občany zaregistrovat jejich soukromě vlastněné zbraně. My však na rozdíl od Maďarů (odkaz na protisovětské povstání z roku 1956) nemusíme bojovat holýma rukama a Molotovovými koktejly. V rukou milionů Američanů se stále nacházejí smrtící zbraně, jež se byrové pokusili zabavit příliš pozdě.“

Rangeři nakonec slavně vítězí

Franklin strýci píše: „Rangeři se ve Washingtonu objevili před úsvitem. Během hodiny už jsme měli pod kontrolou policejní velitelství, vysílací stanice i strážní stanoviště byrů po celém městě. Krátce po rozednění seskočily dva prapory našich výsadkářů ze starých vojenských a komerčních letadel, o kterých jsem ti říkal. V Rock Creek parku byl zřízen velicí štáb. Se silami OSN a Byra ve městě nebyly skoro žádné problémy. Jak jsme si velice záhy uvědomili, byli to spíš údržbáři a dveřníci než bojová pěchota. Profesionální bojové síly, s nimiž jsme se nějakou dobu potýkali – Sověti, Číňané a Indové – odešly už před několika měsíci, aby se vypořádaly s nepokoji u sebe doma.“

Franklinův poslední dopis ze 4. července 1974 (opakuji, kniha vznikla v 50. letech) popisuje znovunastolení „legální vlády Spojených států amerických“. Závěr knihy se nese v dosti temném tónu, Franklin v něm totiž mluví o odplatě: „Někteří velkomyslní liberálové odkráčejí na popraviště mezi prvními – aniž by si vlastně kdy uvědomili proč.“

Pierce začal po vzoru *Dopisů Johna Franklina* psát dílo, z něhož se časem staly *Turnerovy deníky*, na části publikované v jeho měsíčníku *Attack!* Později je vydal i v knižní podobě. Stejně jako v případě *Dopisů* je i u Pierce ústřední premisou budoucí povstání proti elitám ovládajícím Ameriku. Namísto Rangerů dosazuje Pierce Organizaci a místo byrokratů z Oliverovy knihy se Earl Turner a jeho spolubojovníci postaví Systému. A Earl Turner samozřejmě nepíše dopisy, ale vede si deník.

Revilo Oliver a jeho odkaz

Čtyři měsíce po Oliverově smrti v srpnu 1994 se na jeho počest konalo vzpomínkové setkání v illinoiském městě Urbana, sídle Illinoiské univerzity, kde 32 let učil. Ceremoniářem (master of ceremonies) při této příležitosti byl Sam Dickson, autor předmluvy k Oliverovu *Úpadku Ameriky*. Na jeho počest promluvili mj. Kevin Strom a jeho žena Kirsten.

Kevin Strom, jenž onoho dne, který se dnes zdá být tak dávno, stál před mikrofonem, byl mladistvě působící hladce oholený muž, jemuž by málokdo hádal více než 35. Byl střední výšky i postavy, což doplňoval konzervativně zvoleným kabátem a vázankou. Díky svým ostře řezaným rysům a leteckým brýlím vypadal trochu jako John Denver, na rozdíl od něj však měl tmavé vlasy střední délky, s pečlivě učesanou pěšinkou, které mu sčesané na stranu padaly k pravému obočí. Promluvil jemně a formálně:

10. srpna 1994 jsem se ocitl ve světě, jehož součástí už nebyl Revilo Oliver. Se svou ženou Kirsten jsem doktora a paní Oliverovou navštívil v červenci 1994, asi měsíc před jeho smrtí. Kirsten tehdy čekala naše druhé dítě. Našeho prvorozeného syna Oskara Olivera Stroma jsme pojmenovali na počest Revila Olivera. Věřím, že naše rozrůstající se rodina a její oddanost věci, jíž toho Revilo Oliver tolik obětoval, pro něj byla alespoň drobným zadostiučiněním. Pokud se budoucnost naší rasy, jak sám věřím, nachází ve hvězdách a nikoliv v prázdnotě zániku, pak byl Revilo Oliver předznamenáním intelektuální a duchovní velikosti, jíž je evropský člověk schopen.

Doktor Oliver se vyhýbal klamavým intelektuálním iluzím a často tak o budoucnosti naší rasy smýšlel pesimisticky, jeho existence na této planetě je však důkazem, že naše budoucí cesta se ubírá směrem k většímu pochopení a mistrovství. Než zemřel, povedlo si mi říct mu, nakolik jsem ho miloval a jak výrazně ovlivnil můj život, jak moc inspiroval mě i tisíce lidí jako já, a že dokud budu naživu, bude naživu i věc, pro niž žil.

Promluvilo několik dalších řečníků, než přišla řada na Kristen Stromovou, aby jako jediná žena vzdala poctu Revilu Oliverovi. Mikrofon sahal většinou mužů jen po prsa a někteří se k němu museli sklánět. Kirsten bylo však přes pódium stěží vidět a mikrofon měla přímo před obličejem. Hádal jsem jí něco po třicítce, klidně by se ale mohla vydávat za ženu o deset let mladší. Měla velké brýle s průhlednými plastovými obroučkami a tmavou rtěnku. Její tmavý kulatý klobouk připomínal model ze 40. let, často nošený spolu se závojem, ten její však závoj neměl. Měla jej posazený trochu do temene. Její tmavé vlnité vlasy zvýrazňovaly kulatý obličej s jemnými rysy. Na sobě měla tmavý dámský oblek a bílou blůzu s volně uvázanou šálou kolem krku. „Jmenuji se Kirsten,“ začala.

S mým manželem Kevinem jsme někdy na schůzkách – a uvědomuji si, že je to pro takovou příležitost poněkud neobvyklá činnost – poslouchali projevy doktora Olivera. Hned když jsem ho slyšela mluvit poprvé, uvědomila jsem si, jak je výjimečný. Když jsem ho pak poznala osobně, byl ke mně nesmírně laskavý. Vždycky o mně mluvil jako o Kevinově nevěstě, i poté, co jsme byli už několik let svoji. Přišlo mi to od něj velice zdvořilé. Doktor Oliver byl na mě s Kevinem ohromně hodný a my jsme milovali naše společné rozhovory. Jeho slova se vpíjela do paměti, čehož si jistě povšimnul každý, kdo měl tu čest s ním kdy mluvit. Nikdy se na něj nedá zapomenout.

Naposledy jsme se viděli v červenci – chtěli jsme mu popřát k narozeninám. Velice nás rozrušilo, když jsme se dozvěděli, že je vážně nemocný. Měli jsme štěstí, že jsme mu stihli říci, jak moc je nám drahý a jak navždy změnil naše životy. Před dvěma týdny jsem porodila, a tak jsem se bála, že sem dnes nebudu moci přijet. Po dlouhém váhání jsem se nakonec

rozhodla jít, za což jsem opravdu ráda, protože na tento den nikdy nezapomenu. Doufám, že si budeme doktora Olivera pamatovat navždy a budeme mít stejnou odvahu říkat vždy pravdu, jaká poháněla den za dnem jeho. To je vše, co jsem chtěla říct. Je mi ohromnou ctí tady dnes být. Děkuji vám a na shledanou.

Vzpomínka Roberta S. Griffina **Who Was Revalo P. Oliver?** vyšla na stránkách The Occidental Observer 27. února 2018.